

[Christmas Møller.]

kert, og vi vil være imod en saadan Politik, ganske som vi var det i 1933.

Men Regeringen — Regeringen skylder Svar paa, hvilken Politik, den har, hvis den da har nogen. Den skylder en Redegørelse for sine Ambulanceforanstaltninger over for Landbruget, sin Diskonto- og Rentepolitik, sin Obligationspolitik, sin Lønkravseftergivelsespolitik, sin Arbejdsløshedsunderstøttelsesudvidelsespolitik og sin Huslejlovsaendringspolitik. Hvad andet er alt dette Udtryk for, end at Regeringen overhovedet hverken ved ud eller ind?

Jeg for mit Vedkommende kan ikke se rettere, end at denne Regeringens Politik i Vinteren 1936—37 — som et æret Medlem af mit Parti, det ærede Medlem Hr. Pürschel, har sagt — er en direkte beskæftigelsesfjendtlig Politik, for i det lange Løb ender den i den Mangel paa Beskæftigelse, som vi i særlig Grad ser i denne Tid.

Ved denne Lejlighed, hvor Regeringen kommer og anmoder den høje Rigsdag om en ganske særlig Bemyndigelse, en gentaget Udvidelse af sin Bemyndigelse, hvor Handelsministeren kræver, at den Bemyndigelse, som Valutalovgivningen er Udtryk for, yderligere skal understreges derved, at han skal have en særlig Ret over for Erhvervs livet til at undersøge dette — ved denne Lejlighed har vi Lov til at sige til den højt-ærede Regering, at det virkelig maa være Regeringens Opgave at give Befolkningen Besked om, hvad der er dens Politik.

Jeg for mit Vedkommende ønsker yderligere at understrege følgende: Til syvende og sidst ender efter min Opfattelse al Økonomi i dette Land i Landbruget, og jeg er paa mange Punkter ikke uenig i Indholdet af den Tale, som Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hauge, holdt, hvad angaar hans Betragtninger om Sammenligningen mellem Sverige og Danmark og andre Lande og Danmark. Jeg er ikke uenig i, at Sammenligning paa dette Omraade ofte er uden Værdi — jeg skal senere maa-ske komme med et Par Bemærkninger, som det ærede Medlem ikke er saa tilfreds med —, men i den Henseende vil jeg sige, at Blod er dog altid saa meget tykkere end Vand, at vi kan være enige heri.

Men hvad bliver Konklusionen af det ærede Medlem Hr. Hauges Tale? Hvad bliver Konklusionen af det ærede Medlems Paaavisning af, at det danske Landbrugs Prisforhold ikke er saa meget bedre i 1936 end i 1932? Hvad bliver Konklusionen af det ærede Medlems Tale om — og det er jo Sandheden —, at den Krise, der har

hersket i Verden i fem Aar, er en Landbrugskrise og derfor har ramt os, og ikke en Træ- og Malmkrise og derfor ikke har ramt Sverige — hvad bliver Konklusionen? Konklusionen bliver den, at da Landbrugets Eksport er af afgørende Betydning for alle Erhverv i dette Land, skulde man have fordelt Goderne rigtigere og bedre, tagende Hensyn til den Konklusion, som det ærede Medlem Hr. Hauge selv drog. Saa rigtigt det ærede Medlem Hr. Hauge fremdrog alt dette, bliver det i Virkeligheden den voldsomste Anklage, jeg har hørt, imod den økonomiske Politik, der er ført her i Landet, en Politik, som ikke har taget Hensyn til den Kendsgerning, at Verdenskrisen er en Krise for Landbrugsvarer, og at Landbrugslandet Danmark som Følge deraf paa en ganske anden Maade maa underbygge sin Økonomi og sit Landbrugs Økonomi, end det er sket.

Vi har jo i og for sig ikke været bange for at gaa lige til Grænsen af, hvad man kunde i et Land, med Hensyn til Hjælpeforanstaltninger. Hvis man ser det ud fra et teoretisk Synspunkt, hvis vi ser f. Eks. den Hjælpeforanstaltning, som man gik til forleden, med Tilskud til det mindre Landbrug, har jeg Lov til at sige, at man paa dette Omraade har været parat til at gøre noget principielt meget dristigt; jeg var selv med til det... (Afbrydelse: Ja!)... og mener, det var rigtigt — en Afbrydelse i Baggrunden af Salen bekræfter for mig kun, hvor rigtigt det var. Man har ikke været ængstelig for det principielt rigtige eller ikke rigtige, men man har været ængstelig for, eller man har af mange Grunde ikke villet foretage de Hjælpeforanstaltninger over for Landbrugs erhvervet som Erhverv, hvad Skatten angaar, og over for Landbrugets Hovedproduktion, Smør og Mælk, saaledes som man burde gøre det. Jeg tror, jeg har Lov til at sige det paa den Maade, at Landbruget ikke vil kunne bestride, at det ogsaa har Fejl selv. „Tidens Stemme“ — som man jo lytter en Del til uden for Det radikale Venstre, og som jeg i hvert Fald gerne lytter til — „Tidens Stemme“ indeholdt i sit Nummer for 13. Januar en Artikel betitlet „Den store Tilførsel prægede“, undertegnet med Bogstaver, som viser, at det er Landstingsmand Fog-Petersen, der har skrevet den, og man kan ikke være i Tvivl om, at Bladets Udgiver, altsaa et Medlem af dette høje Ting, er helt enig med den, og den giver Udtryk for, at den store Tilførsel til Markeder ofte prægede dem paa en Maade, som gjorde, at Prisen ikke var, som den burde være. Jeg for mit Vedkommende